

Sanal Mezralar 4

– AZİZ REMZİ · 02 Eylül 2022

Keyif veren bir güne uyanmak akşamdan nasıl yattığına da bağlı insanın.Yaklaşık on gündür sabahları gün ağarmadan kalkıyor ardiyede darmadağın duran kitapları boylarına göre düzenliyor etrafa çekidüzen veriyordum. Ansiklopedileri ayrı, dergileri ayrı tarafa istiflemiştim..Bilim Teknik,Varlık, Dil ve Edebiyat, Ay Vakti, Hey ... her ay dört gözle beklediğimiz o dergiler artık birer antika gibi köşede öylece duruyorlardı. Sanki bir elin onları bulup gerçek değerlerini vermesini istiyor gibiydiler.Şimdilik o el bendim.Oldum olası geçmişe özlem burnumu sızlatır ve o sızı bana çok büyük keyif verir.Her birinin sayfasında nice emekler,yaşanmışlıklar ve bir devrin solukları atıp duruyordu.

Sayfaları karıştırdıkça çocukluğum, gençliğim karşımda duruyor gibiydi.Insanın kalacağı yerinin olması ne büyük bir nimetmiş.

Kartpostallar,afişler, ayraçlar...daha birçok nesne hepsinin tozunu silip kendime göre bir düzene sokmuştum. Meğer ne de çok eski kitap ve obje varmış.Kalkıp ocağa çay koydum.Sahaf Gani beni "Ortağım" diye tanıttığı günden beri buradayım.Kaldığım otelden ayrılıp buraya yerleşmişim. Ardiyede duran eski kanepede yatıyor çay ocağında yemeğimi ve çayımı pişiriyordum. Bana bu babalığı yapan adama minnetarlığımı sözle değil fille göstermeliydim. Henüz ardiyeye girmemişti. Aslında ben orada kalıyorum diye girmiyordu.Yattığım kanepenin duvarına askı çaktım sonra atıl duran üzeri kitap dolu masa ve komodinden kendime okuma köşesi yaptım.Eski püskü bir perdeyi yattığım kanepenin önüne dizayn ettim.Artık içeri giren o alanı göremezdi.Ardiyede bayağı bir yer açıldı.

Sehpanın üzerine eski gazete sayfalarını serdim. Kahvaltılıkları üzerine dizdim.Yaptığım çayı ve bardakları da koyduktan sonra Gani Abi'nin gelmesini bekledim.

O gelene kadar bir iki kitap satmış öğrencilere fotokopi çekmişim.İşi öğrendikçe daha fazla keyif alıyordum.Hayata bakış açım günden güne müspet anlamda değişmişti. Somurtkanlığım gitmiş yüzüm gülüyordu artık.Tek derdim çocuklardan ayrı kalmaktı.Anneleri ile resmi olarak ayrılmamışım.O menfur olaydan sonra adeta şehirden ve kendimden kaçmışım.Buraya neden gelmişim bilmiyorum.İçimdeki duygu haritam mı beni yönlendirmişti yoksa bilinçaltım mı emin değildim. Sahaf Gani'nin yanına ayaklarım çeke sürüte getirmişti onu biliyorum.

İçinde bulunduğum durumu değerlendirince; hayal bile edemeyeceğim kadar iyiydim.

Allah ondan razı olsun.Onun yaptığını bu devirde baba oğluna yapmaz.Hem mert hem de cömertti.Bu devirde böylesi insanları bulmak elmas bulmaktan daha zor. Kapı gıcırtı çıkararak ardına kadar açıldı.Her zaman ki mütevazi ve kendinden emin duruşuyla içeri girdi.Gülerek selamını verdi.Saçları kıvrıkcık,yüzü güleç ,orta boyluydu.Benden bir iki yaş büyüktü.

-Aleyküm selam abi, hiç oturmadan içeri geçelim kahvaltı hazırladım.

İçeri girdik .Etrafa göz ucuyla baktı.Yüzündeki memnuniyet ifadesi bütün bedenine yayılıyordu.

-Burası bizim ardiye mi yoksa ben başka bir yere mi geldim.Ne zaman yaptın bu kadar işi...dedi.

-Biraz mahcup biraz da gururla ...

-Sabahları erken kalkıp yaptım abi.

Kendine has gülüşüyle

-Çayın güzel kokusu sarmış etrafı, dedi.

Sehpaya doğru ilerlerken birden geri döndü ve bana doğru geldi.Ellerini açarak dostane sarıldı.

-Eline koluna sağlık Azizim dedi.

Kahvaltıya oturduk.Çaylarımızı keyifle içiyorduk.Zeytinin çekirdeğini tam masaya koyarken yüzündeki gülümseme hala devam ediyordu.Başını bir i yana bir bu yana sallıyordu.İçinden bir şeyler geçirdiği her halinden belliydi.O memnuniyetini yaşarken birden ona bakarak;

-Abi izin verirsen bu kitapları sokakta satmak istiyorum.Dedim.

İçtiği çayı bir anda pıskırdı.Eliyle ağzını silerken;

-Ne sokakta mi?Olmaz öyle şeyyy...güneşin altında...Allah Allah...

-Neden olmasın abi, ilk defa yapmıyorum ki.Memlekette üç yıl yaz kış demeden sokakta kitap sattım.Sen burda ben sokakta hem daha fazla kişiye ulaşıyoruz dedim.

Çayın son damlasını yudumlarken ayağa kalktı ve

- Bu konuyu sonra konuşalım dedi ve çıktı.

Sahaf Gani, haftalık okuyacağı kitapları seçerken ince eler sık dokur.Her kitabı okumaz.Geldim geleli gözlemlediğim

kadarıyla haftada üç kitap okumak onun için bir rutin olmuştu. Hızlı okuma tekniği ile okuyor ama

hepsini anlıyormuş.Şaşırmıştım.Sorunca "Sana da öğreteceğim" demişti. Dergi, gazete ve ansiklopedileri saymıyorum bile.Havasız susuz yaşayamadığı gibi kitapsızda yaşayamıyordu.Arkadaşları ile yaptıkları kitap mütaaları ise görülmeye değerdı.Çok zevkli, tartışmalı ve heyecanlı oluyordu.Bir daha ki seferi iple çeker oldum.

Bana doğru gelirken elindeki kitapları daha iyi seçebildim.Saatleri Ayarlama Enstitüsü, İdeal Devlet ve 1984 kitaplarıydı.

Yanıma yaklaştı ve elindeki kitapları göstererek;

-Okudun mu bunları ? Dedi.

Kendimden emin bir şekilde yüzüne samimiyetle bakarak;

-Hayır dedim.

-O zaman biraz sohbet edelim mi?

Temmuzun sıcağında dondurmasına kavuşmuş çocuk gibi sevindim.

-Tabiki dedim.

-Şimdi seninle elimize kalem kağıt alıp hem okuma hem de yazma işi yapacağız.

-Şimdi yaz.

"Ne içindeyim zamanın ne de büsbütün dışında

Yekpare geniş bir anın parçalanmaz akışında"

Şimdi bunu mütaala edelim.Epey konuştuk.Daha doğrusu o konuştu ben dnledim.Sonra gülerek;

-Ahmet Hamdi Tanpınar'ın "Saatleri Ayarlama Enstitüsü ' kitabında söylediği bu anektod çok şeyi anlatıyor. Çok güzel bir kitaptır bu. Bana tavsiye eden kişiyi hep iyilikle anmışımdır. Zaman insana bahşedilmiş iki değerli hediye den biri...diğerini ise Muhibbi şöyle ifade ediyor;

"Halk içinde muteber bir nesne yok devlet gibi

Olmaya devlet cihanda bir nefes sıhhat gibi"

Konumuz zaman olduğu için Muhibbi'ye rahmet diliyoruz.

Evet, yazdığımız yazının mevsimi yaz.Yazı yazarak anlatmaktır muradımız.

-Niye?

-Çünkü "Söz uçar yazı kalır." Boşuna dememiş atalarımız.

Şimdi sana uçuk kaçık bir şeyler söyleyeceğim ve sen kurallarına uygun kurmacadan yararlanarak yaz bakalım.

-Geçen gün mevsimlerle konuşan arkadaşına uğradım. En son ilkbaharda görmüştüm onu.O konuşmayı ben yazmayı seviyorum.Bir de okuyamız var.O pek buralarda görünmez.Kitaplara gömülür başka da göremezsin onu. Bizim burada yazan okuyanı, okuyan yazanı konuşanda hiçbirini sevmez.

Çünkü biz her şeyi konuşarak hallederiz.

"İnsanlar, konuşa konuşa hayvanlar koklaşa koklaşa anlaşır." Sözünü başımızın tacı biliriz.

Gerçi internet çıktı çikalı bu konuda tartışılır oldu.Neyse daldan dala atlıyor, konudan konuya geçiyorum.

Nerde kalmıştık.Ha gelelim şu mevsimle konuşan arkadaşına.

Onun bana anlattığını ben de sana anlatayım.

"Günlerden bir gün mevsimlerin Padişahı ülkesini kasıp kavuran fırtınayı yanına çağırması.Çağırması ama gelin bakın ulağın başına neler gelmiş neler...

Haberini götüren ulak kendinden ve tipinden emin olan tipiymiş.Mevsimler padişahının selamını götürdüğünü ve tiz yanına gelmesini söylemiş.

Devamı yarın.